

F. t. 1. vedr. retsplejeloven

valget har på det foreliggende grundlag ikke mulighed for nærmere at vurdere, hvor mange personer det i givet fald vil kunne dreje sig om.

Strafferetsplejeudvalgets *flertal* (7 medlemmer) anfører, at det ligger uden for Strafferetsplejeudvalgets opgave nærmere at overveje spørgsmål om straffuldbyrdelse som sådan, herunder behandlingstilbud til strafafsonere. Flertallet finder endvidere, at spørgsmålet om indvirkningen af varetægtsfængsling i sædelighedssager på behandlingsmulighederne må anses for en problemstilling, der er knyttet til varetægtsfængsling generelt, og ikke særligt til en ny regel om retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager. Dette må gælde, selv om en sådan regel navnlig vil finde anvendelse i tilfælde, hvor der idømmes kortere og mellem-lange fængselsstraffe, og hvor det ovenfor nævnte tidsaspekt derfor har større betydning.

Efter flertallets opfattelse er det på det foreliggende grundlag ikke muligt at vurdere nærmere, hvilken virkning en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager vil kunne have i forhold til gennemførte behandlingsforløb. Der foreligger heller ikke oplysninger, der gør det muligt at vurdere effekten med hensyn til hyppigheden af tilbagefald til ny kriminalitet (recidiv), hvis der bliver tale om et ændret behandlingsmønster som følge af øget brug af varetægtsfængsling. En sådan vurdering måtte endvidere foretages sammen med en vurdering af den mulige effekt af en hurtigere og mere konsekvent retshåndhævelse, hvori retshåndhævelsesarrest indgår.

Flertallet finder på den baggrund, at overvejelser om at udvide mulighederne for retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager bør foretages uafhængigt af spørgsmålet om visitationsordningen for seksualforbrydere.

Strafferetsplejeudvalgets *mindretal* (3 medlemmer) anfører, at det må antages, at visitationsordningen for seksualforbrydere har en effekt, sådan at det er muligt at behandle nogle af de dømte, så de ikke fremover forbryder sig mod børn. Den foreslåede udvidelse af området for varetægtsfængsling vil efter mindretallets opfattelse betyde, at nogle af de personer, som i dag modtager behandling, ikke fremover vil modtage behandling. En udvidelse af området for varetægt vil hverken forhindre flugt, nye forbrydelser eller sagens opklaring, da der allerede er bestemmelser i retsplejeloven, der dækker disse situationer.

Begrundelsen for de foreslåede bestemmelser er alene, at det antages at støde befolkningens retsfølelse, hvis personer, der mistænkes for at have begået

seksualforbrydelser over for børn, er på fri fod, mens sagen mod dem verserer. En indførelse af de nye regler vil efter mindretallets opfattelse efter alt at dømme betyde, at flere børn fremover vil blive udsat for krænkelse fra tidligere dømte personer, fordi de ikke kom i behandling. I forhold til hensynet til beskyttelse af fremtidige ofre forekommer befolkningens ubehag ved, at tiltalte personer er på fri fod, at være et mindre vægtigt hensyn.

På denne baggrund fraråder mindretallet, at der indføres yderligere hjemmel til at varetægtsfængsle begrundet i befolkningens retsfølelse, også når der er tale om seksualforbrydelser mod børn.

Hvis der gennemføres en ny regel om retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager, anbefaler et *enigt udvalg*, at det nærmere overvejes, hvorledes man kan sikre de bedste muligheder for gennemførelse af behandling – i forbindelse med strafafsoning eller som led i sanktionen – også i forhold til personer, der varetægtsfængsles.

Der henvises til betænkningen side 41-48.

3.1.5. De enkelte sædelighedsforbrydelser

På grundlag af de ovennævnte generelle overvejelser har Strafferetsplejeudvalget herefter gennemgået de enkelte sædelighedsforbrydelser med henblik på at vurdere, om de bør være omfattet af en udvidet mulighed for retshåndhævelsesarrest.

3.1.5.1. Ved vurderingen af behovet for at udvide mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sager om *kønslig omgængelse med barn under 15 år* (straffelovens § 222, herunder jf. §§ 224 og 225) må der efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse lægges vægt på, at de enkelte sager er af meget forskellig karakter.

Sager, hvor tiltalte og forurettede var kærester eller på anden måde følelsesmæssigt engageret, har efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse i almindelighed ikke en sådan karakter, at det – medmindre der foreligger særlige skærpene omstændigheder – vil kunne anses for stødende, at sigtede er på fri fod, når der ikke er behov for varetægtsfængsling under henvisning til flugtfare, gentagelsesfare eller fare for forstyrrelse af efterforskningen.

Derimod er det Strafferetsplejeudvalgets vurdering, at sager, hvor et barn i øvrigt er blevet seksuelt misbrugt, herunder i en familierelation, i en række tilfælde vil have en sådan karakter, at det vil kunne anses for stødende, at sigtede er på fri fod, selv om der ikke er behov for varetægtsfængsling under henvisning til